

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΤΣΙΚΟΣ

Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΓΕΛ ΦΑΡΚΑΔΟΝΑΣ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

1ο παιχνίδι των λέξεων και του θανάτου

Χιλιάδες κύκλους έχει κάνει τούτο το παράξενο αστέρι που το λένε γη. Τα πιο παράξενα και ανεξήγητα πράγματα τα έχω δει αλλά το στόμα μου δεν το χάραξε ποτέ ανθρωπινό συναίσθημα. Τα μάτια μου, μάτια μόνιμης απουσίας, καράβια ναυαγισμένα, δεν μπορούν να δουν πέρα από το ασάλευτο. Μόνο τα χέρια μου, πελώρια δρεπάνια, θερίζουν το αύριο των θνητών σε ένα παιχνίδι με πεσσούς, που βαρετά και πάντοτε, εγώ είμαι ο νικητής. Ο τρόμος που νιώθουν οι άλλοι για μένα με τρέφει κι οι ξένες αγωνίες κάνουν τη δύναμή μου πέτρινη.

Σε τούτο το αστέρι, εγώ είμαι ο δραγάτης και φυλάω καλά κρυμμένο τον ερχομό μου, δώρο που κανένας δεν το επιθυμεί. Όμως, όταν το απόγευμα γυρνά στις γειτονιές, η ομίχλη πέφτει πάνω στις κόκκινες στέγες, και τότε όλα τα σπιτικά αχνίζουν πασπαλισμένα με μια μαγική σκόνη. Λόγια και ιστορίες ακούγονται πότε δυνατά και πότε σιγανά κολλώντας πάνω μου, πιο κατάσαρκα κι από το μαύρο μου ρούχο. Αυτές τις στιγμές, το νιώθω πως γίνεται ο φόβος των ανθρώπων θρύψαλα και πως εμένα μεγαλώνει πιο πολύ το άδειο των ματιών.

Κανείς όμως, ποτέ, δεν έμαθε το σκοτεινό μου μυστικό: τρέμω τις λέξεις. Φοβάμαι τους φθόγγους που οι άνθρωποι εκστομίζουν και μπορούν με αυτούς και λένε τα άρρητα. Φοβάμαι τις εικόνες που φτιάχνει η γλώσσα. Κόσμους συννεφένιους και απέθαντους που μοσχοβολάνε σαν τα παιδικά τραγούδια, σαν τα νυχτολούλουδα και σαν το πρώτο ψωμί της μέρας που ψήνεται. Όλοι οι ξορκισμένοι παραμυθάδες που κλώθουνε ιστορίες δίχως τέλος, αυτοί, περιπαίζουν με την κοφτερή τους γλώσσα το δρεπάνι μου, και, δίχως οίκτο, σκορπίζουν τη στάχτη μου καθώς πηγαινοφέρνουνε την πένα τους σε λευκοντυμένες σελίδες.

- «Γιαγιά θα πάμε να βρούμε τη νεράιδα, Βγήκε η πολύχρωμη γέφυρα στον ουρανό», είπε η μικρή Ελπίδα και έδειξε κατά το ουράνιο τόξο που έλαμπε στον φρεσκοπλυμένο ορίζοντα.

Η εγγονή και η γιαγιά βγαίνανε πάντα μαζί για περίπατο στο δάσος, και οι δύο φιγούρες τόσο διαφορετικές, συμπλήρωναν θαρρείς η μία την άλλη. Η μεγάλη μαυροντυμένη και με ασημένια μαλλιά έμενε πάντα παραπίσω ένα βήμα και η μικρή, με κατάξανthes κοτσίδες να ανεμίζουν στο ταχύ της βήμα, προπορευόταν.

Πώς και πώς το περίμενε τούτο το εγγόνι η γιαγιά. Από την ώρα που γεννήθηκε, δεν το άφησε από τα χέρια και τα μάτια της. Όσα νανουρίσματα, όσα παραμύθια δεν είπε στα παιδιά της όλα τα ξεχρέωσε στην Ελπίδα, την ελπίδα της.

- «Να, το άλφα σαν την αλιφασκιά της θύμησης, το βήτα σαν το βρωμόχορτο το καταραμένο που πάνω του κρέμασαν τον Ιησού, το δέλτα το δεντρολίβανο...».

Κάθε βοτάνι και κάθε γράμμα είχε όνομα και δυνάμεις μαγικές και έδιωχνε το κακό και τον πόνο και έφερνε τη γαλήνη στον κόσμο που είχαν χτίσει οι δύο τους. Ένας μικρούτσικος κύκλος με πράματα και θάματα που τίποτα δεν τον τάραιζε.

Έτσι, το μικρό κορίτσι έμαθε την αλφαβήτα και τη γλώσσα των λουλουδιών και των φυτών, κι αργότερα, έμαθε για την αγαπημένη Νεράιδα του ουράνιου τόξου. Πώς είχε χρυσά μαλλιά σαν του ήλιου, πώς έπαιζε με το τόπι της ξέγνοιαστη, πώς ζήλησε η κακιά μάγισσα και την έκλειψε από τη γη ...

- «Και τότε τι έγινε γιαγιά»; Ρωτούσε η μικρή με ξαναμμένα από την αγωνία τα μαγουλάκια της.
- «Τότες εκείνη», συνέχιζε η γιαγιά, «έκοψε τα μαλλιά της, τα σκόρπισε στους τέσσερις ανέμους κλαίγοντας και έφτιαξε επτά μαγικές λέξεις. Αυτές έγιναν γέφυρα και πέρασε απέναντι, μακριά από τη μάγισσα. Τούτες οι πολύχρωμες κλωστές είναι οι μαγικές λέξεις και όποιος τις βρει και τις φωνάζει δυνατά, αποκτά φτερά!»

Η Ελπίδα άνοιγε με έκπληξη τα μάτια της, τα έστρεφε προς τον ουρανό και έσφιγγε τα χείλη της πειστωμένα.

Αχ, και να έβρισκε αυτή τις μαγικές λεξούλες, να αποκτούσε φτερά σαν της Νεράιδας!

Σε κάθε βόλτα με τη γιαγιά της, φώναζε τις καινούργιες λέξεις που μάθαινε και γυάλιζαν πυρετικά τα μάτια της, σαν έμπαινε όλο και πιο βαθιά στις θάλασσες των φθόγγων. Οι λέξεις πλήθαιναν και γέμιζαν με τα κουλουράκια και τις ουρίτσες τους το ουρανί τετράδιο της Ελπίδας και τις φώναζε, τις ούρλιαζε κάτω από τα ουράνια τόξα...

Ο καιρός περνούσε αγέρωχος και αλύπητος κι εγώ τον βόηθαγα χαλνώντας τον μικρούτσικο κύκλο της Ελπίδας. Η γιαγιά ανέβηκε για πάντα στους ουρανούς, κλείνοντας το δικό της παραμύθι και μάταια η εγγόνα της φώναζε τις μαγικές λέξεις για να φτιάξει τη γέφυρα της επιστροφής.

Όμως η Ελπίδα δεν εγκατέλειπε την ελπίδα της να βρει το ξόρκι. Έγραφε κι έγραφε για νεράιδες και μάγισσες, για πολύχρωμα χαλιά και χρυσαφένια σύννεφα, για αστέρια που το φως δε σβήνει ποτέ, για χίλια δυό θαυμαστά πράγματα.

Τα τετράδια γέμιζαν με ιστορίες και η φωνή της κελαρυστή τραγουδούσε καινούριες λέξεις, πολύχρωμες κορδέλες στο υφαντό της ζωής: άψινθος ο σμαραγδένιος, νάρκισσος ο μεθυστικός, και νάρδος και υάκινθος, ο άγιος της αγάπης...

Οι ιστορίες της για τα παράξενα λουλούδια και τα χρωματιστά μαντήλια έφτασαν σε κάθε γωνιά κι οι μαμάδες τις έλεγαν στα παιδιά τους και τις άλλαζαν και έφτιαχναν συνέχεια καινούριες.

Κάθε φθόγγος και μια λέξη, κάθε λέξη και ένα ξόρκι, κάθε ξόρκι και μια θηλιά στον αλύγιστο λαιμό μου.

Χιλιάδες κύκλους κάνει τούτο το παράξενο αστέρι που το λένε γη και πολλά τα θάματα που έχουν δει τα σκοτεινά άβαθα μάτια μου. Όμως το ομολογώ: φοβάμαι τις λέξεις και τα μάγια τους, γιατί αυτές με καταργούν και ουδεμία εξουσία έχω πάνω τους.

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ